

RICHARD OSMAN

Nová séria
autora
ŠTVRTKOVÝ
KLUB
DETEKTÍVOV

Riešime vraždy

**Riešime
vraždy**

**RICHARD
OSMAN**

**Riešime
vraždy**

Z angličtiny preložila
TAMARA CHOVANOVÁ

slovar

Copyright © Six Seven Entertainment Ltd. 2024

All rights reserved

Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o, Bratislava 2025

Translation © Tamara Chovanová 2025

Cover by Richard Bravery

ISBN 978-80-556-6688-4

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme, žiadnymi prostriedkami, ani elektronickými, ani mechanickými, ani vo forme fotokópií, nahrávok, prostredníctvom súčasného a ani budúceho informačného systému a podobne, bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Janet Elizabeth Wrightovej (1946 – 2023)
s láskou, ktorá vystačí na celý život

Zanechať podľa možnosti čo najmenej stôp. To je jediné pravidlo.

Niekedy sa nevyhnutne musíte rozprávať s ľuďmi, treba vydať príkazy, poslať zásielky, zabiť ľudí a tak ďalej, a tak ďalej. Preboha, nemôžete existovať vo vákuu.

Potrebujete zavolať Françoisovi Loubetovi? Je to absolútne naliehavé? Zožňte si telefón s meničom hlasu. Mimochodom, ak to nie je absolútne naliehavé, veľmi rýchlo oľutujete, že ste mu zavolali.

Komunikujte však väčšinou esemeskami alebo mailami. Špičkoví zločinci sú v tom smere ako príslušníci generácie Y.

Prirodzene, všetko je šifrované, ale čo ak polícia rozlúšti šifru? Stáva sa to. Aj veľmi dobrí, špičkoví zločinci sú teraz vo väzení, lebo nejaký magor s laptopom nemal čo robiť. Musíte sa teda čo najlepšie skrývať.

Môžete skryť svoju IP adresu – to je celkom ľahké. Maily François Loubeta pred odoslaním prejdú celým radom rozličných miest. Ani magor s laptopom by nikdy nezistil, odkiaľ ich v skutočnosti poslal.

Ale jazyk človeka zanecháva čosi ako jedinečný podpis. Zvláštny výber slov, rytmus, osobnosť. Nieкто môže prečítať mail a potom pohľadnicu, ktorú ste poslali v roku 2009, a je mu jasné, že to poslal ten istý človek. Tomu sa hovorí veda. Veda je často nepriateľom čestného zločincina.

Preto je ChatGPT doslova požehnaním.

Keď napíšete mail, esemesku, čokoľvek, môžete to poslať cez ChatGPT a to okamžite vymaže vašu osobnosť. Vyžehlí vám vrásky, zotrie vaše zvláštnosti jednu za druhou, kým nezmiznete.

„ChatGPT, prepíš to v štýle priateľského anglického džentlmena, prosím.“ Tak to vždy robí Loubet.

Je to výhodné, lebo keby tie maily boli písané jazykom François Loubeta, bolo by to očividné. Bilo by to do očí.

Takto možno nájdete aj tisíc mailov, a nebudete vedieť, kde je François Loubet, nebudete vedieť ani to, kto je François Loubet.

Samozrejme, budete vedieť, čo François Loubet robí, ale neporadíte si s tým.

PRVÁ ČASŤ

**Z New Forestu
do Južnej Karolíny**

1

Konečne sa to stalo.

Andrew Fairbanks vždy vedel, že jedného dňa bude slávny. A ten deň konečne nastal v istý pokojný, slnečný utorok začiatkom augusta.

Samozrejme, roky fitness videí na Instagrame mu získali fanúšikov, ale nič takéto. Toto bolo *šialenstvo*.

Mal prerušovaný vzťah s nevelmi významnou popovou speváčkou, takže z času na čas našiel svoju fotku v novinách. Ale nie na titulných stránkach ako dnes.

Andrew Fairbanks túžil po sláve a konečne prišla. Jeho meno si šepkal celý svet. Šírilo sa na sociálnych sieťach, selfie na jachte sa objavilo všade. Opálený Andrew bez trička žmurkal do objektívu, horúce slnko mu žmurkalo za chrbtom. Držal zdvihnutú fľašu energetického nápoja a šťastne si s ňou pripíjal.

A tie komentý pod fotkou! Emotikony v tvare srdiečok, plameňov, palcov hore... Všetko, o čom Andrew sníval.

Hoci iné poznámky by mu možno trochu schladili náladu. „Odišiel priskoro“, „Taký fit, RIP“, „Znepokojujúca fotka, keď človek vie, čo sa stane“ – ale proti tomu množstvu nemohol namietat'. Pôsobivé správy. V sídle produkčného tímu *Ostrova lásky* si posúvali jeho fotografiu a diskutovali o tom, aký by bol perfektný, keby... veď viete...

Áno, konečne všetci poznali Andrewa Fairbanksa. Alebo – ako bol známy teraz – „tragicky zosnulého instagramového influencera Andrewa Fairbanksa“.

Takže to nemalo len svetlé stránky. V skutočnosti aj tie slabé svetlé stránky sú pochmúrne. Teraz je už streda popoludní a jeho meno už v rebríčku klesá. Vo svete sa dejú aj iné veci. Hviezdny bejzbalista vletel pikapom do bazéna svojej bývalej manželky. Bloggerka zameraná na starostlivosť o pleť povedala čosi nevhodné o Taylor Swiftovej. Rozhovory menia smer ako príliv a odliv.

Andrewa Fairbanksa našli mŕtveho – strelili ho do hlavy, previazali lanom a zhodili z jachty, a už sa hojdal vo vlnách Atlantiku. Na tej jachte nebol nikto iný a neobjavil sa ani náznak, že by tam niekto bol, našla sa len kožená taška a v nej takmer milión dolárov.

Ale toto vám nezaručuje, že budete slávny dlhšie ako deň-dva. Jedného dňa možno o tom vznikne podcast alebo krimido-kument na Netflixe, no nateraz Andrew prestáva byť stredobodom pozornosti.

Onedlho bude Andrew Fairbanks iba postavou z fotografie s fialovým energetickým nápojom v ruke s pozadím modrého mora, mŕtvola v márnici v Južnej Karolíne, a ľudia si budú hovoriť: „Pamätáš sa na toho chlapíka, čo zomrel na jachte? Našla sa taška plná peňazí...“

Kto ho zabil? Ktovie. Určite ho niekto zabil a na sociálnych sieťach sa objavuje množstvo ohlasov. Prečo ho zabili? Netuším. Niekto na to musel mať dôvod, nie? Žiarlivá partnerka? Konkurent z Instagramu? Existujú rozličné vysvetlenia. Veríš tomu, čo povedala tá bloggerka o Taylor Swiftovej?

Ale ten jeden deň, to bola paráda! Keby Andrew ešte žil, určite by hľadal manažéra na plný úväzok. Vybav mi ďalšie zmluvy,

kúp mi proteínové tyčinky, objednaj ma na bielenie zubov, možno by som mohol uviesť na trh svoju vodku.

Áno, ten jeden deň všetci chceli mať kúsok z Andrewa Fairbanksa. Hoci keď s ním skončili žraloky, nezostalo z neho veľa.

Taký je šoubiznis.

2

„Čo sa vám na sebe nepáči?“ spýtala sa Rosie D'Antonio. Sedela v bazéne na nafukovacom tróne v tvare labute. „To sa vždy pýtam.“

Amy Wheelerová sedela vystretá na záhradnej stoličke pri bazéne so zbraňou na dosah ruky, do očí jej svietilo slnko. V Južnej Karolíne sa jej páčilo. Aspoň v tomto skrytom výbežku. Včasné ráno, teplota nad tridsať stupňov, od Atlantiku pofukoval vetrík a momentálne sa ju nikto nepokúšal zabiť. Ani ona už dlhší čas na nikoho nestrielála, ale človek nemôže mať všetko.

„Asi môj nos,“ odpovedala Amy.

„Čo sa vám nepáči na vašom nose?“ spýtala sa Rosie, chlipla si čosi zelené cez nerecyklovateľnú slamku a rukou čerila vodu.

„Neviem,“ odvetila Amy. Zapôsobilo na ňu, že Rosie D'Antonio má aj v bazéne bezchybný mejkap. Koľko má rokov? Šesťdesiat? Osemdesiat? Záhada. V jej spise stálo: *Vek odmietla priznať.* „Len sa mi zdá čudný, keď naň pozriem. Akoby sa ku mne nehodil.“

„Dajte si urobiť plastiku,“ vyhlásila Rosie. „Nech vám ho zväčšia, zmenšia, nech urobia, čo sa vám zdá správne. Život je krátky, aby človek nebol spokojný so svojím nosom. Hladomor je problém, je neprijemné, ak nemáte prístup k wi-fi, ale nos nie je problém. Čo ešte?“

„Vlasy,“ povedala Amy. Čo ak sa uvoľní? Hrozilo, že sa to môže stať. Neznášala pocit uvoľnenia, vtedy mala zbytočne veľa

času na rozmýšľanie. Radšej sa niečím zamestnala. „Trčia mi na všetky strany.“

„Chápem,“ prikývla Rosie, „ale to sa dá ľahko napraviť. Využívam služby odborníky. Chodí sem odkiaľsi zďaleka, tuším z Čile. Stačí päťtisíc dolárov a máte po problémoch. Ja to zaplatím.“

„A mám nesúmerné uši,“ dodala Amy.

Rosie naklonila hlavu, uprela na ňu pohľad, dôkladne si ju obzerala. „Nič také nevidím. Máte dokonalé uši. Ako Goldie Hawnová.“

„Raz som si ich odmerala pravítkom,“ priznala sa Amy, „keď som chodila do školy. Je to len milimeter, ale ja to vidím. A nohy mám k trupu akési krátke.“

Rosie prikývla a vrátila sa doprostred bazéna, kde sa slnko opieralo najsilnejšie. „Ale povedzte radšej, Amy, čo sa vám na sebe páči?“

„Som Angličanka,“ odvetila Amy, „Nič sa mi na sebe nepáči.“

„Ach,“ vzdychla Rosie, „aj ja som kedysi bola Angličanka, ale prekonala som to. Vyberte si niečo.“

„Myslím, že som lojálna.“

„To je dobrá vlastnosť,“ súhlasila Rosie. „Pre osobného strážcu.“

„A vďaka krátkym nohám mám nízko položené ťažisko,“ odvetila Amy. „Takže sa viem dobre biť.“

„No vidíte,“ prikývla Rosie. „Lojálna – a dobrá bitkárka.“

Rosie nastavila tvár slnku.

„Ak sa ma niekto tento týždeň pokúsi zastreliť, musíte skočiť pred guľku?“

„Presne tak,“ odpovedala Amy nepresvedčivo. „Hoci to sa stáva hlavne vo filmoch.“

Podľa Aminých skúseností pred guľku sa dá ťažko skočiť. Guľka letí veľmi rýchlo.

„Alebo v knihách,“ poznamenala Rosie. „Dáte si džoint? A ja si mám dať?“

„Radšej nie,“ namietla Amy. „Každé tri mesiace musíme chodiť na krvné testy. To je firemná politika. Stačila by stopa drogy a mám padáka.“

Rosie zahundre, akoby hovorila „to je správne“.

Nie je to najvzrušujúcejší džob, aký kedy Amy mala, ale je slnečno a klientka sa jej páči. Je to Rosie D'Antonio, najvýznamnejšia autorka bestsellerov, „ak nerátame Leeho Childa“. Jej rezidencia v španielskom štýle stojí na jej súkromnom ostrove kúsok od pobrežia Južnej Karolíny. A má vlastného kuchára.

Amy raz musela z rozličných pracovných dôvodov stráviť takmer mesiac v opustenom ropnom potrubí v Sýrii, takže toto je krok vpred. Kuchár jej priniesol tanier s blinami s údeným lososom. V skutočnosti to nie je kuchár – je to bývalý príslušník špeciálnej jednotky námorníctva Navy SEAL a volá sa Kevin –, ale učí sa rýchlo. Včerajšie *boeuf bourguignon* bolo skvelé. Rosin pôvodný kuchár dostal dva týždne voľna. Amy, Rosie a Kevin sú jediní ľudia na ostrove a nateraz to tak aj zostane.

„Nikto nemá dovolené, aby ma zabil,“ vyhlásila Rosie. Dopádlovala ku kraju bazéna, práve si šúlala cigaretu. „Iba ja.“

„A to vám nedovolím,“ poznamenala Amy.

„Ale niekto sa môže o to pokúsiť – môže ma zastrelit,“ namietla Rosie. „Človek si dnes už nie je ničím istý, keď je svet taký, aký je. No ak sa o to niekto pokúsi, nie, aby ste sa vrhli do dráhy strely, jasné? Kvôli mne určite nie. Nech si len zabijú starú ženu.“

Amin zamestnávateľ, firma Riešenia s maximálnym dosahom, bola najväčšou agentúrou na ochranu osôb, možno druhou najväčšou, odkedy odišiel Henk van Veen a vzal so sebou polovicu klientov. Ak vás niekto okráda, chce vás zabiť alebo sa dvíha ne-

spokojnosť vo vašej súkromnej armáde, treba zavolať práve ich. Riešenia s maximálnym dosahom majú rozličné mottá, ale „nech si len zabijú starú ženu“ medzi ne nepatrí.

„Nikomú nedovoliím, aby vás zabil,“ uistila ju Amy.

Amy si spomínala, ako v čase dospievania videla Rosie v televízii. Zapôsobili na ňu tie vypchávkové pleciach, držanie tela. Pre Amy to veľa znamenalo, keď uvidela, aká silná môže byť žena, kým ona spávala každú noc stočená do klobka pod posteľou a snívala o lepších časoch. Rosie pod jej dohľadom nezomrie.

„Aký je to prízvuk?“ Rosie si potiahla z džointu. „Znie to pekne. Ste z Manchestru?“

„Z Watfordu,“ odvetila Amy.

„Ach, tuším som dlho preč. Povedzte mi niečo o Watforde.“

„Je to mesto v Anglicku.“

„To viem, Amy. Pekné mesto?“

„To nie je prvé, čo človeku napadne,“ poznamenala Amy. Už sa teší, ako neskôr zavola svojmu svokrovi Stevovi. Je piatok, mala by ho zastihnúť. Bude vo vytržení, keď sa dozvie o Rosie. Silné ženy sa mu kedysi páčili. Možno sa mu jedného dňa budú znova páčiť.

Pri pomyslení na silné ženy si pomyslí na Bellu Sanchezovú. A pri pomyslení na Bellu Sanchezovú si pomyslí na Marka Goocha. A pri pomyslení na Marka Goocha...

V tom je ten problém, však, Amy? Keď sa uvoľníš, premýšľaš. Také čosi nie je tvoja starosť. Prestaň premýšľať – to nikdy nepadne dobre. Mláš okolo seba, bezhlavo jazdi, zneškodňuj výbušniny, len, preboha, nerozmýšľaj. Život nie je škola.

„Anglicko je hlúpe,“ vyhlásila Rosie. „V osemdesiatych rokoch ma tam zbožňovali, v deväťdesiatych ma nenávideli, v roku dvetisíc na mňa zabudli, v roku dvetisíc desať si na mňa spomenuli

a teraz ma znova majú radi. A ja som sa za ten čas vôbec nezmenila. Čítali ste niektorú moju knihu, osobná strážkyňa Amy?“

„Nie,“ zaklamala Amy. Každý niekedy čítal aspoň jednu knihu Rosie D'Antoniovej. Amy čítala jej knihy od tínedžerských čias. Raz dostala jej knihu od sociálnej kurátorky a tá si priložila prst na pery – varovala Amy, že tento kontraband je ich malé tajomstvo. A bolo to úžasné tajomstvo! Smrť, kúzlo, šaty, krv... Vypchávkvy na pleciah a jed. Ale bolo dôležité, aby nedala klientke najavo, že je jej fanúšička. Gulke je jedno, aká ste slávna. To je motto jej firmy.

Včera v lietadle cestou sem znova čítala román *Smrť stlačí spúšť*. Nakrútili podľa neho film s Angelinou Jolie, no kniha bola lepšia. Plno sexovania s milionármi, plno zbraní. A to na Amy zapôsobilo.

„Ste vydatá?“ spýtala sa Rosie. „Máte deti?“

„Som vydatá, bezdetná.“

„Je to dobrý človek? Teda – váš muž?“

„Áno, je,“ Amy si pomyslí na Adama. „Aspoň taký dobrý ako ja. Páči sa mi.“

Rosie prikývla. „Správna odpoveď. Robí si o vás obavy?“

„Nie je rád, keď na mňa strieľajú,“ priznala Amy. „Raz na mňa v Maroku zaútočili mečom a rozplakal sa.“

„A vy ste plakali?“

„Neplakala som od dvanástich rokov,“ vysvetlila Amy. „Naučila som sa ovládať plač.“

„To znie rozumne,“ súhlasila Rosie. „Môžem o vás napísať román? Meter šesťdesiatpäť, modrooká blondínka, čo nikdy neplače a zabíja zloduchov?“

„Nie, nemám rada pozornosť.“

„Sľubujem, že nespomeniem vaše uši.“

Amy sa usiluje každý deň rozprávať so svokrom. Nikdy o tom nehovorili, stalo sa to ich zvykom a bolo to pre oboch dôležité. Teda, aspoň pre Amy to bolo dôležité a dúfala, že aj pre Steva. Niekedy vymeškajú jeden deň. Napríklad keď Amy musela byť dvanásť hodín ticho v tom ropnom potrubí, lebo sa skrývala pred komandom únoscov, musela sa uspokojiť s esemeskovaním. Steve to chápal. Bola to jej práca.

„Môžete si vybrať, čo si oblečiete?“ spýtala sa Rosie. „Alebo je to rovnošata?“

Amy pozrela na svoje maskáče a vyblednuté tričko.

„Môžem si vybrať.“

Rosie spýtavo zdvihla obočie. „No, nikto nie je dokonalý.“

Amy nerada robí dlhé prestávky medzi telefonátmi, lebo nikdy sa nedá vedieť, čo Steve konzumuje, keď je odkázaný sám na seba. Podľa nej bolo nelogické stravovať sa mizerne.

Zrejme by mala zavolať aj manželovi, ale o Adama si nerobí obavy. Okrem toho, o čom by sa rozprávali?

„Keď ste prišli,“ podotkla Rosie, „na vrchu tašky ste mali *Smrt' stlačí spúšť*. Vyzerala do polovice prečítaná.“

Amy prikývla. Pristihla ju.

„Takže ste čítali moju knihu? Hovorili ste, že nie.“

„Len som preklepla klientku.“

„Nezmysel,“ odbila ju Rosie. „Páčila sa vám?“

„Nemala som čo iné čítať.“

„Samozrejme, že sa vám páčila. Vidím to na vás. Čítali ste už tú časť, kde hrdinka zastrelí chlapa v lietadle?“

„To bolo dobré,“ pripustila Amy.

„Áno, to je dobré,“ prikývla Rosie. „Pilot, s ktorým som chodila, mi dovolil strieľať v lietadle, aby som si to vyskúšala. Už ste to niekedy robili?“

„Či som strieľala v lietadle? Nie,“ zaklamala Amy.

„V skutočnosti sa nič nestalo,“ uistila ju Rosie. „Len museli vymeniť teľaciu kožu na pohovke, to bolo všetko.“

„Keby ste strelili do trupu lietadla, v kajute by sa znížil tlak a všetci by ste mohli zomrieť,“ vysvetľovala Amy. Raz musela vyskočiť z lietadla s padákom presne po takej nehode. Ďalších päť dní sa vyhýbala rebelom v Burkine Faso. Nakoniec to bolo zábavné. Amy zistila, že adrenalín pôsobí dobre na dušu a veľmi dobre na pokožku. Niekedy sleduje na Instagrame konzultácie o starostlivosti o pokožku, ale nič nepôsobí na kožu tak dobre, ako keď na vás strieľajú a potom vyskočíte z lietadla. Možno by mala na Instagram zavesiť vlastné videá. Znova si uvedomila, že premýšľala, a prestala s tým.

„Ešte šťastie, že som nestrelila do trupu,“ Rosie dopila zvyšok svojej žbrndy. „Mám chuť niekam vypadnúť, Amy. Nemôžeme ísť na pevninu? Dať si drink? Trochu si zdvihnúť náladu?“

Rosine problémy sa začali, keď vo svojom poslednom románe *Mŕtvi muži a diamanty* použila postavu očividne inšpirovanú ruským oligarchom z oblasti chemického priemyslu Vasilijom Karpinom. Vasilij podľa všetkého nemal zmysel pre humor, aký si človek spája s miliardármi, a po tom, čo si našla v pošte náboj a prekazili jej únos z autogramiády v Nashville, obrátila sa na profesionálov a bola donútená uspokojiť sa v dohľadnej budúcnosti s provizórnym ubytovaním.

Ľudia sa rozprávali s ľuďmi. Amin šéf Jeff Nolan sa obrátil na Vasilijových kolegov v Londýne. Rozhovory pokračovali. Vasilija čoskoro presvedčili, aby prestal s tou vendetou. Firma Riešenia s maximálnym dosahom mala klientov, ktorí mu mohli poskytnúť nejaké láskavosti. Našiel sa kompromis. Vasilija upokojili a Rosie si znova mohla robiť svoje. Ak nie, Amy bude pripravená.

Dovtedy Amy a Rosie budú trčať na tomto idylickom ostrove s narýchlo zaučeným kuchárom. Amy by dobre padlo zopár dní oddychu, ak mala byť úprimná, zrejme ho potrebuje, ale čoskoro sa musí znova pohnúť. Rosie D'Antoniovú nikto nezabije, takže Amy je v podstate len veľmi drahá opatrovatel'ka. A to ani jednu veľmi nebavilo.

„Momentálne nikam nejdeme,“ vyhlásila Amy. „Mohli by vás zavraždiť.“

Rosie zagúľala očami, už si šúlala ďalší džoint. „Ach, Amy, radšej nech ma zavraždia, ako by som sa mala nudiť.“

Vtedy Amy Wheelerová, ktorá sa v detstve často usilovala byť čo najtichšia a najmenšia, s ňou takmer súhlasila.

3

„Ryšavý neprístupný kocúr. Dokonca pyšný darebák. Mason's Lane. Pokus o kontakt odmietol. Je ráno tri hodiny päťdesiatosem minút.“

Steve vrátil diktafón do vrečka. Počul, ako sa ryšavý kocúr nešikovne driape cez zadný plot. Nestávalo sa mu často, že na prechádzke videl neznámeho kocúra. Takmer určite to nič nebolo, ale všetko takmer určite nič nie je. Nakoniec sa ukáže, že je to niečo zaujímavé. Raz pristihol ozbrojeného lupiča vďaka obalu z Twixu, ktorý uviazol vo vysokej peci. Človek si málokedy v prvej chvíli uvedomí dôležitosť niektorých vecí, a nič za to nedá, ak si to poznačí.

Odbočil doľava na High Street, videl, že ulica sa pred ním ťahá ako rovná sivá stuha tlmene osvetlená mesiacom.

Ak ste navštívili Axley – a mali by ste tam zájsť, páčilo by sa vám –, mysleli by ste si, že ste našli dokonalú anglickú dedinku. High Street sa mierne zvažovala a dolu sa stáčala okolo dedinského rybníka. Sú tam dva hostince, U mosadznej opice a Pri krčahu, ktoré sa turistom zdajú rovnaké, no miestni vedia, že sú medzi nimi jemné, no dôležité rozdiely. V jednom visí britská vlajka, v druhom ukrajinská. Je tam mäsiar, pekár. Nikto tam nevyrába sviečky, ale v malom suvenírovom obchode predávajú voňavé sviečky a záložky do kníh. Pásikavé markízy, bicykle opreté o výklady obchodov, tabule sľubujúce čaj s koláčikom, vykladanie ta-